

Höstöstresan 2005

...av Björn Lannersjö

Redan i uppvärmningen till Smålandskav-
lens första dagsträcka blev en tånjning lite
för yvig och den lilla muskelfibrillen i
vänster Soleus gav upp med liten blöd-
ning och stor smärta som följde.

*Jag hoppar över här Björns beskrivning av
Smålandskavlen. (Reds. anm.)*

Hur skulle framtiden då se ut? Vaden
smärtade och svullnade upp en hel del.
Den invärtiga blödningen drog söderut och
snart var hela fotknölen jämntjock och blå-
svart.

Jag hade ju lovat att ställa upp som andre-
förare i en av bussarna på höstöstresan så
stanna hemma var det inte att tänka på. Det
blev högläge på stora fossingen i bussen
ned mot Rödby-Puttgardenfärjan. Vid 23-
tiden anlände vi till hotellet Formula 1 i
Bremen. Då hade de två andra bussarna
anlänt men incheckningen gick ändå smi-
digt. Min klubbkamrat Leif Sjögren blev
även min sovkompis. Här gällde det att
komma till kojs innan den andres snark-
ningar ytterligare försenade insomnandet.

Minifrukost och iväg till första tävlingen i
Osnabrück. Något löpande för egen del var
ej ens att tänka på. I den gemensamma
starten tog jag karta och kamera för för-
flyttning till "boet", där gafflingsväxling-
arna skedde. Det var fina bokskogsslut-
ningar men tätningar med lianliknande
växter förekom. Lunch blev det i närlig-
gande Jugendhärbärge.

25-milafärd under em till Eindhoven i Hol-
land och nästa ol-tävling. Zwartebergen
heter området, men några svarta berg fanns
verkligen inte på detta platta tallskogsom-
råde. Stigarnas antal var desto fler och det
var dem som det gällde att hålla koll på.
Leif började känna av en inneboende för-
kylning och anslöt sig därför till min kart-
promenad.

Sommartiden hade ju nyss avslutats och
detta medförde att mörkret kom snabbt, nå-
got som vissa löpare från framförallt Norge
företsett och därför slöt på sig pannlampa.
Ansvarig för denna tävling var en gammal
vän från Hollands militära landslag.
Trevligt återseende!

Bussresan återupptogs till Hoek van Hol-
land för lastning på färjan mot GB och
Harwich. Här var det fyrbäddshytt som
gällde och duettsången hade förstärkts med
två Växjölöpare. Det blev dock "solosång"
av Raimo Salminen, som var den som
snarkade högst och snabbast! Det blev nog
endast sporadisk "körsång" denna natt.

För en gångs skull var det flödande solsken
denna dag i England då vi körde iland i
vänstertrafikens förlovade land. 30 mils
körning till Sutton Park i Birmingham.

Banläggaren hade nog haft fel skala på
linjalen då han mätt upp banlängderna för
Peo Bengtsson, organisatör och ansvarig för
hela truppen, fick ingripa och slopa vissa
kontroller för att folk skulle orka genomföra
sina race. Som "vandrare" fick jag starta
allra först och kunde därmed även få se en
del av de inhemska djuren och fåglarna
innan orienterarna skrämt iväg dem.

Jag fick även ta emot de hundar som var
lösspringande p g a att de ju var så snälla.
Hur snäll är en jättevovve med leriga tassar
som skällande kommer emot en? Inte
förstod han mina uppmaningar som "ligg"
eller "sitt", och då har jag ju ändå varit
militär! Nä, här hjälpte bara en husses eller
mattes ingripande med ord som "heel" eller
"he doesn't bite", "don't be afraid"!

Fåglarna hade nog fått pippi i och med sol-
skenet och 17 graders värme. De sjöng
oavbrutet och bäst sjöng nog "Red Robbin",
rödhaken.

Nu förstår man varför även ekorrarna benämns gråverk. Det var nog inte bara för att de var gamla som pälsen grånat. Nåväl orienteringen var ju inte så svår när man tvingas gå. Det går ju nästan inte att göra några misstag! Inte ens vid K2, en liten grop, blev jag osäker. Jag var på rätt plats men ingen kontrollställning med tillhörande skärm. Någon hade snott den eller placerat den fel vid utsättningen. Trots spaningar i närheten kunde jag inte hitta den. Den återfanns senare och kunde flyttas till rätt plats av någon "rättrådig" svensk!
För att ej fresta på min skada hoppade jag över några av kontrollerna mitt på banan.

På slutet blev jag utskäld av en cockerspantielflicka, som retirerade för varje steg jag gick.

De som kommit i svettning hade möjlighet att dusch vid en IP. Priset var dock 2 pund, 30 kr för en dusch!? De flesta väntade till vi kom till hotellet, Formula 1!

Vi åt middag på intilliggande Ibis och sedan sängläge för fotbollsmatch på TV. Leifs förkylning hade nu förflyttat sig till min näsa och mina bihålor. Usch!

I Milford 30 km NNV om Birmingham ägde dagens enda tävling rum. Arrangör var den i Sverige boendes Steven Palmers mamma. Hon kunde en hel del svenska fraser och kände till våra bästa orienterare.

Kartan visade att det var verkligen kuperat men det gula som man trodde var öppen snabblopt terräng var i själva verket lårhöga ormbunkar! Jag parkerade mig med kameran vid ett stigshål med 7 olika möjliga löprikningar. Flera rutinerade löpare blev antagligen distraherade av min närvaro och valde fel stig. Värst var Dacke-Måsse, som sprang helt kontrakurs och återkom svärande efter ca 5 minuter.

Två ridande damer i min egen ålder kom förbi och vi hade en givande konversation. De tyckte bl a att rida var mycket roligare än hushållsarbete! Det är det väl aldrig någon

som tvivlat på. Efter en stund trodde jag på jordbävning men det var bara ett ridande gäng damer i 20-30-årsåldern som red i ett långt led. De hälsade hurtigt och tackade mig "Sir" för att jag klivit åt sidan på stigen. Flera av hästarna var riktigt fina!

Näst sista kontrollen, en rododendronbuske i stor sluttning, var en riktigt svår kontroll. Jag hade med mig kikaren och kunde från den högsta punkten i området studera hur folk bommade. Några löpare som fått syn på mig och som jag tyckte lite synd om kunde jag med gester visa åt vilket håll de skulle ha näsan.

Lunch, lasagne, på den lokala puben mitt i byn var en höjdare. Coca-cola är inte det samma som lageröl men vad gör man då man är reservförare!

Vidare i bussen mot Hollyhead och färjan till Irland. Det visade sig vara en katamaran Stenalinefärja, byggd i Finland. Hon gjorde sin jungfrufärd bl a till Stockholm i slutet av 90-talet. Såg själv från Rindö då hon drog igenom Oxdjupet och huru vattenståndet drastiskt ändrades då hon sörplade i sig vattnet för vattenjetdriften.

Överfarten var beräknad till 1 tim 40 min, men tog nästan 2 tim pga häftig sjögång. Vissa mådde inte alls bra och några var tvungna att kolla vad man tidigare ätit! Självt hade jag kanske favören av att ha varit mariniär, men skall jag vara ärlig satt jag fast förankrad i en stol ihållande mig och inte särskilt välmående.

Äntligen framkomna till hotell Celtic i Dublin. Några ungdomar hade kraft och ork att göra stan medan vi äldre drog oss tillbaka till våra rum. Irländsk musik är ju intressant en stund med tvåradiga dragspel, fioler och gitarrer med sång. Men hur kul är det när puben ligger i våningen under vårt rum och man spelat oavbrutet i två timmar?

Frukosten blev inställd denna morgon! Avresan hade tidigarelagts till kl 0600 och vid denna tidpunkt då endast hundar, mili-

tärer och orienterare var vakna kunde ej hotellet ställa upp med frukost! Som väl var hade jag ännu kvar en banan och några kexchoklad, det fick duga.

12 mils resa till i närheten av Belfast på Nordirland. Vi hade nog hunnit med frukost "hemma" för arrangören hade ännu ej fått upp start- och målanordningarna i Kilbroney Park då vi anlände!

Regnet strilade ner, det regnar ibland i de här områdena, då jag gav mig ut på min dagliga promenad. En som inte själv flänger runt bland orienteringsskärmar och sportidentiteter vet nog inte riktigt hur illa det känns att bara få gå och inte tävla. Banan var ganska "snällt lagd" med hänsyn till att stigningen från botten till toppen på den sluttning som parken utgjorde var 225 meter. Rena trollskogen med bamse-träd, omöjliga att omfamna och klamra sig fast vid om man kommit vilse. Men det fanns även "lianområden" för dem som önskade!

Sopplunch och en halvkopp kaffe blev den lekamliga njutningen denna dag. Det hjälpte inte att vara "humble" det blev varken mera soppa eller mera kaffe!

Då hade man sett nog av Nordirland, som ju inte ingår som eget land utan ingår i GB, för dem som "samlar på" ol-länder! Återresa till Dublin och sprint-ol, lagom lång bana för att jag skulle kunna sega mig runt och fullfölja mitt första och enda race på Irland, ett nytt ol-land att fylla på i förrådet.

Parkeringsvakten, som förtjänstfullt lotsade in våra bussar, var en dam på 73 bast, som vikt sitt liv åt orientering. Utan att idka lyteskomik kan jag säga att hon ej hade full uppsättning av tuggdon i överkäken med undantag av hörngaddarna som fick tanken att ila ned till Transylvanien och den där boende Dracula. Kanske var detta hans yngre syster "Drak-Ulla"? Detta var definitivt ingen snäll beskrivning särskilt inte då damen i fråga med hänsyn till mitt haltande erbjöd mig lift till TC, 1,5 km promenad uppför. Detta erbjudande kunde ju inte

motstås. Jag passade på att fråga om hon kände Aonghus O'Clérigh, en av många vänner på Irland, som jag tyvärr tappat kontakten med. Vi hade träffats på militär-VM i bl a Kristianstad då jag var följeofficer till det Irländska laget. Visst kände hon Aonghus men bäst kände honom en dam som fanns vid TC. Hon var syster till Aonghus svärmor, som inom parantes (sprang 400m och 800m vid OS i München). Givetvis hade hon hans tfn-nr inprogrammerade i mobilen och kontakten var återupptagen!

Kartan Killiney Hill Park var i skala 1:5 000 med 5 m ekv. Och "nerlusad" med branttecken och grönområden. För den oinvidge är grönområden inte det samma som öppen parkyta e d. Nej de bestod här av ginstbuskar och järneksbuskar med vassa taggar! Men de vita stråken, bokskog, var mycket löpvänliga.

På pubaftonen på O'shea's Hotel kunde Aonghus och jag återförenas. Vi kunde båda konstatera att vi åldrats men inuti var vi fortfarande pojkar. En blixtförälskelse hade uppstått mellan Aonghus och fanbärrflickan från Vä, men det hade ebbat ut och nu hade han tre barn 8, 5 och 1 år gamla med sin Irländska hustru. Givetvis skall alla barnen bli löpare och gärna då orienterare!

För den dansglade gavs det tillfälle att idka denna verksamhet men det blev inga "tryckare" utan turdans a la Irland. Turen för mig var att jag var skadad och slapp hålla reda på alla steg och snurrningar. Nej då ägnade jag mig hellre åt öldrickning, dock ej den svarta beska varianten, Guinness.

Jag hade irländarna på besök hemma i Jämjö för några år sedan och då hade jag gjort mig till och köpt två flak med denna vätska på systemet. Irländarna föredrog vårt inhemska öl och jag hade ett elände att få slut på alla mina Guinness! På hemvägen till vårt hotell gjorde vi ett besök i puben under vårt rum men det var ingen höjdare. Söder om Dublin, ca 50 km, skulle dagens ol-tävling äga rum. Pga oklara direktiv fick

vi en extra sightseeing i området men väl framme fick vi valuta för våra pund (euro).

Målet var beläget vid ett jättevattenfall. Den bana jag skulle ha sprungit var 5870 m lång och stigningen var 310 m, puh!! Den största delen av denna stigning skulle ske från start till K4. Jag nöjde mig med att klättra upp till K1 och sedan gena över till K13. I medhavd kikare kunde jag se orienterare klättra i bergen högt över vattenfallet. Storslaget! Regnet uteblev heller inte denna dag men de som vågade närma sig fallet fick en bättre dusch. Lunchen inskränkte sig till några dyra mackor som kunde inhandlas i parkkrogen.

Överfarten till Wales blev helt lugn i jämförelse med turen två kvällar tidigare. Det blev "gratis" chaufförmiddag ombord och magsäcken tänjdes ut så mycket det gick.

En lång resa till London och Ibis hotell vid Heathrow-flygplatsen. Nu fick jag äntligen göra lite nytta genom att ratta de sista 2,5 timmarna helt på motorvägar. Det var ganska lätt att hålla till vänster, endast i rondellerna fick man tänka till lite. Kom att tänka på att jag ej kört buss sedan i augusti 2004! Men det gick bra och det kändes skönt att höra normannen Ove Gunnar's fina ord om mitt sätt att ratta och växla. "Som att sitta på ett moln" sa han och jag vill gärna tro att han inte överdrev så mycket, han kör ju själv buss ibland, så han borde veta.

Förkylningen hade nu övergått i hosta och Leif och jag överträffade varandra i förmågan att hosta länge och högt. Sömmen kunde ha varit bättre men uppvägdes över den verkligt högklassiga frukosten på Ibis.

Dagens orientering var på militärt övningsfält i närheten av Aldershot. Området hade tidigare använts vid världscups-ol. Denna tävling hade även lockat ett stort antal inhemska orienterare. Eftersom jag varit coach för det svenska militära landslaget och därmed gjort årliga besök i UK hade jag tidigare sprungit i just "Mytchett". I min spaning efter bekanta ansikten behövde jag

ej leta länge. Startpersonal var nämligen paret David och Sarah Rollins, som blev väldigt glada och överraskade över att återse mig. Senast vi sågs var vid Vilses tävling i Västanå 2004. Sarah har utvecklats som orienterare och blev 17:e på sprinten och 19:e på långdistansen vid VM i år i Japan!

Solen hade åter infunnit sig och det var njutning att promenera runt delar av banan.

Tillbaka på Ibis redan vid lunchtid för att de som så önskade skulle hinna se en del av London. Restiderna avskräckte oss förkylda och vi laddade för "legendarfesten" senare på kvällen.

För att bli legendar måste man ha deltagit på minst tre "höstöstresor" under minst fem veckor sammanlagt. Detta var endast min andra resa, förra gången var 1978, då det verkligen var öst som gällde med enbart fyra öststater som besöktes. I år gick enveckresan enbart västerut men som Peo uttryckte det; "vart man reser så ligger det alltid öster om något annat". Nog så sant.

Alla var uppklädda till tusen, även om speldräkten fått lite extra pressveck i resväskan. Buffé var bara förnamnet på alla läckerheter man kunde plocka till sig. Tror att alla blev mätta inklusive det 10-tal personer som blev nya höstöstlegendarer. Detta var den 38:e resan och de tävlingsblusar som förärades legendarerna var från 147 och uppåt, nummer som finns på ryggtavlan. Peo själv har naturligtvis nr 1. Näst lägsta nr på resan, 7, hade min gamle klubbkompis i Gustavsberg, Janne Dahlgren.

Det blev mycket sång och öl denna afton dock ingen dans, vilket inte gjorde en snörvlande och lytt yngling så mycket.

Söndagstävlingen i New Forest i Southampsons NV utkanter var en riktig stortävling, med 1000-tal deltagare. Min klass H60 lång hade 7,8 km att avverka i fin bokskogsterräng. Vem kunde njuta av detta då regnet bara öste ned och blåsten var ihållande. Nej det var en ren njutning att vara bland de

skadade som kunde sitta i den varma och goa bussen. Detta var det sista gemensamma under resan.

Två busslaster orienterare fortsatte dagen efter mot Frankrike, Luxemburg, Österrike mm för att avsluta löpningen i den klassiska gondolstaden Venedig.
Nästa gång då vill jag gärna få revanch!

Vår buss kom iväg kl 1215 GMT. Trafikken flöt på bra bildligt talat förbi London mot Dover, där vi körde ombord på tåget för järnvägstransport under kanalen. Det var en upplevelse att sitta i bussen helt lugnt och stilla i 30 min och ändå ha för-flyttat sig till Calais i Frankrike!

Nu var det dags för mig att ratta bussen genom Frankrike, Belgien och Holland till Antwerpen, där ordinarie chauffören Urban tog över. Vid midnatt var det åter min tur att ta vid och jag passerade alla kända städer längs M1 till Puttgarden. Framme kl 0425. Arbetstiden är max 4,5 tim i följd.

Ombord på färjan behövde man inte trängas för att inhandla destillerade drycker och öl, som höll tyska priser! Pengarna räckte även till en lätt frukost innan vi var på dansk mark, där vi blev passkontrollerade.
Äntligen kunde man krypa in i chaufförens lilla holk i botten på bussen. Va skönt att sluta ögonen några minuter. Vaknade till vid ryckig körning. Vad var detta? Jo alla skulle naturligtvis in till Köpenhamn för jobb med stora trafikstockningar som följd. Det lättade och vi kunde passera bron och släppa av flertalet av enveckasdeltagarna på Malmö C. Fem man åkte dock vidare till bussens hemvist i Vinslöv. Framme där hade 415 mil avverkats. Omstuvning av bagage och tåg till Kristianstad och tågbuss till Karlskrona. Framme kl 1230. Fantastiskt!

Minnerna från resan är många och bekantskapskretsen har utökats ytterligare. Tack för alla frågesporttävlingar som förkortat restiderna avsevärt !

Björn Lannersjö